

Gerard van Duinen

In de rubriek Prachtig! probeert Gerard van Duinen uit te leggen waarom hij een bepaalde opname zo geweldig vindt.

Zoek de opname op www.lacadena.nl/prachtig en luister mee terwijl je leest...

DOOR GERARD VAN DUINEN

Titel: Mano Brava

Muziek: Manuel Buzon

Tekst: Enrique Cadicamo

Opname: Mala Pinta Sextet (Travesia, 2006), **arrangement:** Gerard van Duinen

- 00:00 Bam! – iedereen in het sextet speelt dezelfde vier noten. De vier noten die deze milonga herkenbaar maken. Ik luister niet zo vaak naar stukken die ik zelf heb opgenomen, maar van dit arrangement word ik altijd vrolijk. Hoor hoe een van de violen het loopje blijft herhalen, en de piano tegenspartelt. Iedere keer hetzelfde loopje, steeds een noot hoger, tot ongemerkt het echte thema is ingezet.
- 00:20 Nu begint het stuk echt: milonga zoals het hoort. Uitbundig, vrolijk en energiek. De piano speelt de rechte swing, en de violen en de bandoneons dartelen om de tellen heen.
- 00:30 Het tweede motief. Meer melodisch, even wordt het strakke ritme onderbroken. Om snel weer te worden opgepakt door korte noten van de bandoneons en geplukte noten op de violen. Elke paar maten, elke zin van het stuk heeft een eigen karakter gekregen. Nu spelen de violen weer de hoofdrol met een olopende melodie met veel noten. Eigenlijk heel hectisch, maar ik vind het heerlijk.
- 00:47 De piano speelt een minimaal tussenstukje – weer die vier noten van het begin. Dan wordt het eerste thema herhaald, maar op de achtergrond. Ruim baan voor de eenvoudige maar vette melodie in de violen. Een melodie die een maat te lang wordt doorgespeeld waardoor we in een nieuwe toonsoort belanden.
- 01:00 Nog steeds het eerste thema. Wat klinkt die nieuwe toonsoort fris! De piano speelt de solo; ik houd van de manier waarop de bandoneons de swing in het ritme vasthouden. Aan het eind van de zin komt iedereen bij elkaar om een grote punt te zetten.
- 01:10 Het derde deel van de milonga. De eerste zin is voor de bandoneons – hoor hoe lekker de violen plokken in de begeleiding. De tweede zin – een herhaling – is voor de violen met twee ultrakorte solo's. Dan komt alles bij elkaar in een uitgesproken statement. De melodie in de vierde zin is meer *mellow* en sluit het deel af.
- 01:27 Of nee: nog een zin erachteraan! Jubelend en stralend, en weer terug naar de toonsoort waarin het stuk begonnen is. Twee ritmische *breaks* en dan is er een natuurlijk rustpunt.
- 01:36 Een herhaling van het tweede motiefje. Luister hoe de bandoneons even lijken te aarzelen, en hoe alle instrumenten achter elkaar aanjagen met hetzelfde toonladdertje.
- 01:53 Nu zijn we terug in het intro, de repeterende vier noten. De piano bemoeit zich ermee, en de muziek is op weg voor een rit op een achtbaan. Iedere keer schiet het loopje van de violen een noot hoger – de bandoneons herhalen een melodietje uit het derde deel. Geweldig stukje! Steeds hoger, en als de violen de melodie overpakken, blijft de piano het vier-noten-loopje spelen. Totdat iedereen plotseling weer bij elkaar komt.
- 02:14 We zijn weer thuis – vertrouwd in het eerste deel. Maar voordat dat goed en wel op gang is, klinkt een onverwacht akkoord – een D'Arienzo-modulatie zou ik het willen noemen – dat onverbiddelijk het einde aankondigt. En daar is het, ondanks de tegensputterende piano en de laatste noten van de contrabas. *Chin pum*, het eind. ■